

Phần 8

Mỹ Hằng biết mỗi buổi sáng Hoa Cúc thường phải đi chợ, cho nên cô ta có ý chờ. Thấy Hoa Cúc vừa xuống xe bước vào cổng chợ thì Mỹ Hằng xuất hiện:

- Xin chào người đẹp.

Hoa Cúc thoáng giật mình. Cô lấy lại bình tĩnh ngay:

- Chào chị Mỹ Hằng! Chị cũng đi chợ à?

Mỹ Hằng hát mặt, cao giọng:

- Nếu tôi bảo mình cố tình đứng đây chờ cô thì sao?

Hoa Cúc mỉm cười:

- Chị thích nói đùa ghê.

- Tôi không đùa mà đây là sự thật. Tôi muốn gặp cô.

Hoa Cúc nghiêm mặt, giọng có rất bình tĩnh:

- Chị muốn gặp tôi sao không đến nhà mà phải vất vả đứng đây chờ.

Mỹ Hằng nghiêng răng:

- Nhưng tôi muốn gặp cô ở đây, xem cô có mấy cái nanh mà dám vào phá đám tôi.

Hoa Cúc từng biết mình sẽ có chuyện hôm nay, cô nói:

- Phá đám chị ư? Sao chị nói năng khó nghe như vậy?

- Không khó nghe đâu. Tôi muốn hỏi cô, tại sao Vĩnh Nguyên lạnh nhạt với tôi?

Nghe buồn cười quá! Hoa Cúc nhìn Mỹ Hằng, cô hơi nhú mày:

- Sao chị lại hỏi tôi? Đó là chuyện tình cảm riêng tư của hai người kia mà.

- Hừ! Nhưng tôi biết cô có dính vào chuyện này. Vì sự xuất hiện của cô đó.

Hoa Cúc chớp mắt:

- Chị có làm không đó. Tôi có làm gì đâu chứ.

- Cô còn chối cãi được sao? Từ một Ôsin cô nhảy lên làm công việc của tôi, do ai đưa lên?

- Đó là do ông chủ, điều này anh chị em trong hãng phim đều biết cả mà.

Mỹ Hằng hăm dọa:

- Nếu cô muốn sống bình yên thì hãy mau rời xa anh Vĩnh Nguyên ra. Nếu không thì đừng trách.

Hoa Cúc lắc đầu:

- Chị hù dọa tôi đó sao? Tôi không làm điều gì trái với lương tâm, nên tôi không sợ.

Mỹ Hằng càng thêm tức về thái độ cứng cỏi của cô:

- Khuôn mặt xinh đẹp này cô có muốn giữ lại không?

Hoa Cúc trừng mắt nhìn Mỹ Hằng:

- Chị dám.

- Ta không dám à? Vậy là cô đã làm rồi. Ta muốn gì thì được nấy đấy.

Hoa Cúc lặp lại:

- Tôi nói cho chị biết giữa tôi và Vĩnh Nguyên không có gì cả. Chị không được làm bậy.

- Ai có thể tin lời cô nói.

- Nếu không tin thì chị nên gọi điện thoại hỏi anh ấy xem.

Lắc đầu, Mỹ Hằng bảo:

- Cần gì phải gọi điện. Ta chỉ cần quấy rầy cô, thì anh ấy sẽ ra mặt mà thôi.

Hoa Cúc quá ấm ức nên nói:

- Chị vô duyên vô cớ gây sự với tôi, tôi yêu cầu chị nên tránh ra cho tôi đi.

Mỹ Hằng cười lớn:

- Hôm nay ta sẽ cố tình để cho cô không nấu nướng gì cả. Họ nhịn ăn một bữa không sao cả.

Phát đưa Hoa Cúc đi chợ, anh đã nhìn thấy nên bước xuống xe:

- Có chuyện gì vậy Hoa Cúc?

- Tôi...

Mỹ Hằng mỉm cười nhìn Phát:

- Sao, gặp lại bạn cũ mà không chào hỏi một tiếng à?

Phát vờ như không thấy:

- Ồ, chào người đẹp? Sao lâu quá mà không thấy đi làm vậy?

Mỹ Hằng trề môi:

- Anh chuyển qua làm vệ sĩ bao giờ thế?

Phát xua tay:

- À vậy thì không? Hôm nay tôi thế chân tài xế là vì anh ấy bận việc.

Mỹ Hằng nhìn Hoa Cúc từ đầu đến chân. Cô trề môi khinh khi:

- Làm Ôsin thôi mà cũng có xe đưa đón oai vậy ta.

Phát nhướn mày nói:

- Cô không biết đó thôi, anh em chúng tôi ai cũng nể Hoa Cúc về tài nấu ăn cả đó.

Mỹ Hằng bĩu môi:

- Vậy à!

Phát mai mỉa:

- Hôm nào cô sang chơi đúng dịp bữa cơm, tôi sẽ mời cô để cô thưởng thức.

Nguyt dài, Mỹ Hằng véo von:

- Các anh ai cũng thế, thấy con gái đẹp thì mắt mở không lên rồi. Quê mùa hết chỗ nói vậy mà ai cũng khen.

Phát nói thêm:

- Quê mùa nhưng tình cảm của cô ấy không quê đâu. Chúng tôi rất mến.

- Vậy sao!

- Đương nhiên rồi. Làm việc với cô ấy không bị quát nạt, không bị chê bai, cảm thấy lòng nhẹ nhàng lắm.

Mỹ Hằng bật cười:

- Vậy à! Cô ta biết lấy lòng mọi người thế à?

Phát xua tay:

- Thôi đi, cô đừng có nói sai sự thật như vậy. Hoa Cúc được ông chủ đưa vào làm. Chúng tôi có biết gì đâu.

Mỹ Hằng mai mỉa:

- Điều này thì tôi biết rồi khỏi cần anh phải nói. Cần gì phải nói tốt cho cô ấy.

Phát nói với Hoa Cúc:

- Thôi, em cứ vào chợ đi. Anh lên xe chờ nhé.

Hoa Cúc vừa dậm bước đi, thì Mỹ Hằng vội ngăn:

- Tôi chưa cho phép cô đi, thì cô không được đi.

Hoa Cúc nhìn cô như trân trời:

- Chị lấy quyền gì mà ngăn cấm tôi. Giữa tôi và chị không có gì đáng nói cả.

Phát hất mặt:

- Em cứ đi đi.

Hoa Cúc bước đi. Mỹ Hằng sấn tới nắm tay Hoa Cúc, nhưng Hoa Cúc đã rút tay lại:

- Chị làm gì thế?

Giơ tay định tát vào mặt Hoa Cúc, nhưng cô bị Phát nắm giữ:

- Tôi không ngờ cô lại hung dữ đến như vậy.

- Anh bênh vực nó à.

Phát lắc đầu:

- Vô duyên vô cớ cô bắt nạt người ta. Không thấy như vậy là quá đáng à?

Mỹ Hằng tức giận nói luôn:

- Ai bảo nó dám cướp người yêu của tôi.

Chờ cho Hoa Cúc đi xa rồi, Phát mới nói:

- Chuyện xảy ra là do cô đó. Cô vô tình đẩy Vĩnh Nguyên đến với Hoa Cúc mà thôi.

- Anh...

- Do cô ỷ vào tài năng của mình rồi làm càn làm ẩu. Muốn làm thì làm muốn nghỉ thì nghỉ. Cả giám đốc mà còn không chịu nổi cô nữa là...

Mỹ Hằng đuối lý trước câu trách móc rất đúng, cho nên cô hậm hực:

- Các anh hòa theo ông chủ mà chê bai tôi.

- Đó là do cô tự nghĩ mà thôi. Chúng tôi không có ý đó.

Mỹ Hằng cay đắng nói:

- Không có ý đó mà anh lại bênh vực cho cô ấy.

- Làm gì có chuyện bênh vực ở đây. Tôi chỉ nói lên sự thật.

Mỹ Hằng có điện thoại. Cô nhận ra số điện thoại của Vĩnh Nguyên. Cô trề môi:

- Dữ ác, đến bây giờ mới chịu gọi cho người ta.

Cô quay mặt sang hướng khác để nói chuyện điện thoại.

- Nhớ đến em rồi à?

Giọng Vĩnh Nguyên lạnh ngắt:

- Cô nên dừng lại cái trò ấy đi. Con nít lắm!

Cụt hứng, cô bặm môi, cố nén tức giận nói:

- Anh vừa nói gì thế?

- Đây, chuyện của chúng ta không có liên quan gì đến Hoa Cúc đâu.

Sao anh ta biết vậy chứ? À, thì ra cô ta gọi điện thoại. Gớm, vậy mà tưởng hiền lắm.

- Anh nói gì em không hiểu, em có làm gì để anh phải nói thế?
- Em làm gì thì tự biết lấy. Nhưng nếu em đụng đến cô ấy thì đừng có trách anh.

Bật cười qua má, Mỹ Hằng dọa dẫm:

- Anh hù dọa em đó à. Anh càng dọa em càng có hứng thú để gặp mặt cô ta.
- Em thử làm đi rồi biết.
- Anh đừng có thách em. Em chưa từng sợ cái gì đâu.

Vĩnh Nguyên hậm hực:

- Nếu em muốn chúng ta còn gặp nhau vui vẻ thì đừng nên hành động hồ đồ như vậy.

Mỹ Hằng cười qua má:

- Có phải anh đang ép em đó không? Con nhỏ đó thật đáng chết. Em không thể để cho nó toại nguyện đâu.
- Sao em lại có ý nghĩ ngu ngốc đến như vậy?
- Em ngu ngốc hay chính anh là kẻ phản bội.
- Nay anh chưa làm điều gì sai trái với em cả. Do em ngộ nhận mà thôi.

Mỹ Hằng khôn khéo nói:

- Vậy anh có thể gặp em không?
- Bất cứ lúc nào em muốn.
- Thế ngay bây giờ thì sao?

Vĩnh Nguyên đồng ý ngay:

- Tại chỗ cũ.
- Không, em muốn anh đưa em đến vũ trường.

Vĩnh Nguyên hứa ngay:

- Được thôi?

Mỹ Hằng quên đi chuyện trước đó. Cô lên taxi đến vũ trường. Vĩnh Nguyên cười một mình. Cô ấy ghen quá hóa điên rồi. Bây giờ là giờ gì mà đến vũ trường chứ? Được thôi. Cát máy, anh cho xe chạy đến vũ trường trước.

Buổi tối thứ bảy rảnh rồi, Hoa Cúc xin phép đưa bà Hoa Mai ra công viên hóng mát. Hoa Cúc mua trái cây cho bà ăn.

- Mẹ nên ăn nhiều trái cây vào để bồi dưỡng.

Bà Hoa Mai tần ngần nhìn con:

- Phải tiết liệm nghe con. Đừng có phung phí quá không nên.

Hoa Cúc cười thật tươi:

- Mẹ đừng lo. Con biết cách để dành tiền mà. Chúng ta còn phải mua nhà phải không mẹ?

Bà Hoa Mai gật đầu:

- Đúng vậy. Đâu thể ở đậu mãi nhà người ta được.

Hoa Cúc ôm vai mẹ:

- Con thấy ông bà chủ rất tốt với mẹ, con mừng lắm.

Bà Hoa Mai thở dài:

- Ở đời có câu ở hiền gặp lành điều này không sai.

Hoa Cúc lại hỏi:

- Sau này con muốn mua nhà ở thành phố hay về Đà Lạt.

Bà đưa tay âu yếm vuốt tóc con:

- Ở đâu cũng được. Có mẹ, có con là vui rồi.

Hoa Cúc cảm thấy an lòng. Cuộc sống mẹ con cô thế này là hạnh phúc lắm rồi.

- Con sẽ mua nhà, mẹ con mình sẽ không làm phiền hai bác nữa, phải không mẹ?

Bà Hoa Mai gật đầu:

- Tính con như vậy là mẹ mừng lắm rồi. Đừng lợi dụng người ta không nên.

- Con biết rồi mà mẹ.

Mỹ Hằng xuất hiện:

- Lợi dụng thì chịu lợi dụng đi, có gì phải dè dặt.

- Cô...

Bà Hoa Mai ngạc nhiên:

- Cô ta là ai vậy con?

Không để cho Hoa Cúc mở lời, Mỹ Hằng nói luôn:

- Bà không biết tôi là ai thật à? Tôi sẽ nói cho ba biết. Tôi là vợ sắp cưới của Vĩnh Nguyên.

Bà Hoa Mai “à” lên một tiếng:

- À, thì ra là thế! Cô xinh đẹp thế này rất xứng đôi với cậu chủ.

Mỹ Hằng bật cười lớn:

- Xem ra bà cũng biết lý lẽ đó chứ?

- Cô nói gì thế?

Hoa Cúc dìu mẹ đứng lên:

- Chúng ta về thôi mẹ.

Mỹ Hằng ngang nhiên ngăn lại:

- Sao lại về. Bộ sợ tôi lật tẩy cái mặt của cô sao?

Hoa Cúc ngẩng đầu lên, cô nói một cách cứng rắn:

- Chưa thấy ai vô lý như chị vậy. Tôi có làm gì xúc phạm đến cô đâu chứ.

Mỹ Hằng nhướn mày:

- Không có thật à? Nếu không thì cô và mẹ cô vào nhà đó làm gì?

Bà Hoa Mai lắc đầu:

- Cô à! Có lẽ là cô đã hiểu lầm điều gì rồi.
- Hiểu lầm à? Bà nên hỏi lại con gái của bà đi.

Hoa Cúc gất lên:

- Chị thật là kỳ. Tôi có làm gì đâu chứ.

Mỹ Hằng lên giọng:

- Cô đã yêu Vĩnh Nguyên của tôi. Và đang có âm mưu sang đoạt tài sản gia đình ấy.

Hoa Cúc tròn mắt nhìn cô ta:

- Chị nói bậy gì thế. Việc ông chủ cho chị nghỉ việc không có liên quan đến tôi.

Mỹ Hằng cười gằn:

- Không có mà được à. Ai tin điều đó chứ.

Hoa Cúc dìu bà Mai:

- Mình về thôi mẹ.

Mỹ Hằng đuổi theo:

- Khỏi cần phải chạy trốn như vậy đâu. Cô nên nhớ phải lánh xa Vĩnh Nguyên của tôi ra.

Mỹ Hằng bỏ đi. Hoa Cúc để mẹ ngồi lại xuống băng đá:

- Mẹ đừng buồn những chuyện vừa rồi. Thật ra thì cô ta hiểu lầm mà thôi.

Bà Hoa Mai không mấy để ý đến sự lo lắng của con gái.

Bà lẩm bẩm nói:

- Thấy nó mà mẹ lại nhớ đứa chị thất lạc của con.

Hoa Cúc biết mẹ mình muốn nhắc đến Hoa Huệ người chị xấu số của mình, Hoa Cúc liền nói:

- Mẹ lại như vậy nữa rồi. Chuyện đã xảy ra lâu rồi mà.

Đôi mắt bà ngó đăm đăm vào khoảng trống mênh mông trước mặt:

- Mẹ vẫn nhớ như in cái ngày đau buồn hôm ấy. Mẹ không thể quên được con ạ.

Hoa Cúc an ủi:

- Biết đâu bây giờ chị ấy đang sống sung sướng và hạnh phúc nơi nào đó thì sao?

- Cầu mong là như vậy. Đã hai mươi một năm rồi còn gì.

- Nghĩa là chị của con được hai mươi ba tuổi.

Bà Hoa Mai gật gù:

- Đúng như vậy đó.

Hoa Cúc sợ bà buồn thêm nên nói:

- Mình về được chưa mẹ?

Bà dợm đứng lên thì Vĩnh Nguyên xuất hiện:

- Hoa Cúc! Bác!

Hoa Cúc bối rối nhìn xuống:

- Anh cũng đi dạo à?

- Không! Anh tìm em đây.

- Anh tìm em có việc gì?

Vĩnh Nguyên lấy làm lạ nhìn cô.

- Bộ có việc gì thì anh mới tìm em được sao ạ?

Hoa Cúc xoa tay:

- Anh đừng nên tìm em. Vì như vậy sẽ không tốt cho anh và em đâu.

- Tại sao?

Bà Hoa Mai đáp thay:

- Vì Mỹ Hằng đã tìm đến Hoa Cúc rồi.

Vĩnh Nguyên giật mình:

- Cô ấy tìm Hoa Cúc ư?

Hoa Cúc gật đầu:

- Chị ấy bảo tôi không được tiếp xúc với anh bất cứ điều gì.

Vĩnh Nguyên hỏi lại:

- Nếu em không chịu nghe theo lời yêu cầu của cô ta thì sẽ lớn chuyện. Đúng không?

- Sao anh biết?

Vĩnh Nguyên trấn an cô:

- Em đừng sợ. Cô ấy không dám làm phiền gì em đâu.

Hoa Cúc lắc đầu:

- Thật ra thì mẹ con em chỉ muốn được yên thân mà thôi. Nếu vì sự có mặt của em làm chị ấy không vui, thì em sẽ tìm việc khác mà làm.

Vĩnh Nguyên nhăn nhó:

- Sao em dễ tin người quá vậy. Mỹ Hằng có tư cách gì mà hại em chứ.

Hoa Cúc mím môi, cô như không muốn tranh cãi với anh:

- Nhưng em không muốn có sự hiểu lầm ở đây.

- Hoa Cúc à! Em nên bình tĩnh lại đi. Chuyện này cha anh sẽ ra mặt giúp em.

Hoa Cúc ngăn lại:

- Đừng anh, em không muốn quấy rầy bác đâu. Chuyện này em có thể giải quyết được mà.

- Em giải quyết ư? Bằng cách nào đây?

Bà Hoa Mai thở dài:

- Có lẽ chúng tôi trở về Đà Lạt. Dù gì nơi đó cũng còn có bà con láng giềng.

Vĩnh Nguyên khuyên:

- Đừng làm như vậy Hoa Cúc ạ! Tương lai của em vừa hé mở sao em có thể bỏ đi được.

Hoa Cúc nói giọng buồn buồn:

- Nếu muốn em ở lại thì chỉ có một cách mà thôi.
- Cách gì em nói đi.
- Anh nên quay lại với chị ấy. Có như thế mới không có sự hiểu lầm.

Vĩnh Nguyên nhìn Hoa Cúc như trân trời. Anh hiểu cô ấy nói như là nói thế là thế nào rồi. Vĩnh Nguyên cố gắng lắm mới không thoát ra tiếng thở dài. Cuối cùng anh nói:

- Được rồi, anh sẽ làm theo ý của em. Em nên bỏ ý tưởng về quên đi nhé!

Vĩnh Nguyên bỏ đi, Hoa Cúc dìu mẹ về nhà:

- Mình về thôi mẹ!

Bà Hoa Mai biết con buồn lắm bà nén tiếng thở dài:

- Con giải quyết như vậy là đúng lắm.
- Con vì tương lai, cuộc sống của hai mẹ con mình thôi mẹ.

Bà Mai vuốt tóc con:

- Tội nghiệp cho con tôi!

Hoa Cúc nhoèn miệng cười:

- Chỉ cần mẹ vui. Hai mẹ con mình sống gần nhau là đủ rồi. Hai mẹ con nhìn nhau mỉm cười.

Mỹ Hằng ngồi khoanh tay trước ngực, mặt ngẩng lên như thách thức Vĩnh Nguyên:

- Em nói rồi, chúng ta nên tổ chức cưới thì em mới để yên cho cô ấy.

Vĩnh Nguyên nhăn mày:

- Em từng biết cưới nhau là chúng ta không có hạnh phúc mà.

Mỹ Hằng bướng bỉnh nói:

- Có! Nhất định em sẽ cố gắng tạo cho chúng ta có hạnh phúc.

- Em đừng cô viễn vông nữa được không? Hạnh phúc cả đời không thể đem ra đùa giỡn được.

Mỹ Hằng cố gắng đè nén sự tức giận. Và biết anh từ chối mình vì con nhỏ đó:

- Em không để cho anh toại nguyện đâu. Em không có thì nó cũng đừng cô hòng.

- Em quá đáng lắm đó Mỹ Hằng ạ!

Mỹ Hằng bật cười lớn:

- Quá đáng ư? Vậy còn anh thì sao chứ? Có mới nới cũ anh còn tệ hơn em nữa.

Vĩnh Nguyên gãi đầu:

- Em không hiểu gì cả. Giữa anh và Hoa Cúc đâu có vấn đề gì.

Mỹ Hằng gay gắt:

- Anh càng chối, càng làm cho em bực mình thêm mà thôi.

Vĩnh Nguyên tức giận nói:

- Nếu là như vậy thì thôi anh không nói nữa. Em muốn làm gì đó thì làm.

Vĩnh Nguyên bỏ đi, Bà Mỹ Lan bước ra vỗ vai con:

- Xem ra giữa con và nó có một khoảng cách quá lớn rồi.

- Mẹ! Con phải làm sao đây.

Bà Mỹ Lan thở dài:

- Biết sợ rồi sao? Sắp mất đi thì mới hối tiếc xem ra đã muộn màng rồi.

Mỹ Hằng phụng phịu:

- Mẹ lại trách con ư?

- Thì cũng tại con cả thôi. Nay giận mai hờn. Công việc ngon lành lại dùng dùng nghỉ việc. Chiều chuộng con riết rồi nó cũng chán.

Mỹ Hằng âm ức nói:

- Con chỉ muốn chứng tỏ cho bà ấy thấy vai trò của con ở đó mà thôi. Ai dè như vậy.

Bà Mỹ Lan lắc đầu:

- Chảnh thì cũng vừa thôi. Phải biết dừng lại kịp lúc. Ai như con vậy đó.

- Mẹ! Chuyện lỡ rồi, mẹ nên giúp con đi.

Bà Mỹ Lan phàn nàn:

- Giúp, mà giúp làm sao? Họ tỏ thái độ rõ ràng rồi.

- Con thấy mẹ nên tìm gặp mẹ con bà ấy một lần.

Bà Mỹ Lan ngập ngừng:

- Gặp người đàn bà ấy sao?

- Bà ấy dân quê, cục mịch, hiền lành. Mẹ lên tiếng chắc chắn mẹ con bà sẽ rút lui.

Bà Mỹ Lan hỏi lại:

- Chuyện này con chắc chắn vậy à?

- Nhất định rồi. Vì con đã tìm gặp mẹ con bà ấy.

Bà Mỹ Lan thoái thác:

- Dù mẹ con bà ấy chịu rút lui. Nhưng liệu gia đình Vĩnh Nguyên có chấp nhận hay không?

- Con không suy nghĩ nhiều như mẹ được đâu.

- Con à! Mẹ thấy...

Mỹ Hằng cắt ngang lời bà:

- Con xin mẹ mà. Mẹ hãy giúp con lần này đi.

Bà Mỹ Lan đành phải gật đầu:

- Thôi được, mẹ sẽ vì con mà đến đó một lần nữa.

Mỹ Hằng vui vẻ trở lại:

- Con cảm ơn mẹ!

- Con đừng có vội mừng. Thành hay không còn trông vào sự may mắn của con.

Phong xuất hiện. Mỹ Hằng như muốn xua đuổi anh:

- Anh tìm em à? Em bận lắm!

Bà Mỹ Lan bỏ vào trong. Phong bước lại gần cô hơn:

- Có gì mà mặt khó nhìn vậy em?

- Không có gì.

Phong cố tình nói:

- Anh vừa gặp Vĩnh Nguyên.

Cô hỏi một cách thờ ơ:

- Anh ta nói gì?

- Không nói gì, mà anh ta chỉ khuyên anh một câu.

Mỹ Hằng thắc mắc:

- Anh ấy khuyên anh điều gì?

Phong nhìn cô dăm dăm:

- Anh ấy khuyên anh nên đối xử tốt với em.

- Vậy là sao?

Phong nói tiếp:

- Anh ấy dọa nếu anh làm em khổ thì anh ấy không để yên cho anh.

Mỹ Hằng hấp tấp hỏi:

- Anh ấy nói như vậy là ý gì?

- Có ý gì đâu. Anh ấy muốn anh và em bên nhau thôi.

Mỹ Hằng đứng vụt lên:

- Cái gì? Anh ấy nói vậy thật à?

Phong gật đầu:

- Đúng vậy. Anh ấy muốn tốt cho em thôi.

Mỹ Hằng mím môi, giận dữ:

- Giỏi lắm! Anh ta bảo thế thì đừng có trách em.

Phong lắc đầu:

- Em sao thế?

Mỹ Hằng to tiếng:

- Anh mau về đi. Em không muốn thấy mặt anh nữa.

- Mỹ Hằng à. Em nên thực tế một chút đi Vĩnh Nguyên chưa bao giờ yêu em, đó là sự thật.

Mỹ Hằng lừ mắt nhìn anh:

- Ai nói với anh như vậy?

Phong khuyên:

- Em nên bình tĩnh lại đi. Hãy thông cảm cho Vĩnh Nguyên.

- Không! Vĩnh Nguyên là của em. Em không thể để mắt anh ấy dễ dàng như vậy.

Phong lo lắng:

- Em định làm gì?

- Chưa biết! Nhưng nhất định em phải làm một việc gì đó.

Phong Khuyên:

- Em nên bình tĩnh. Tình yêu không thể cưỡng đoạt mà có được đâu. Vĩnh Nguyên đã tỏ ý của anh ta ra rồi đó.

- Em mặc kệ anh ta. Chỉ cần con nhỏ đó cút khỏi nơi này. Vĩnh Nguyên sẽ quay về với em.

Phong cười nhẹ:

- Điều này thì em càng sai lầm lớn. Vĩnh Nguyên không phải là người dễ bỏ cuộc đâu. Người anh ta yêu là Hoa Cúc chứ không phải là em.

Mỹ Hằng nổi giận thật sự:

- Có phải anh đang chọc tức em đó không?
- Anh chỉ muốn em nên nhìn nhận sự việc rõ hơn mà thôi.

Mỹ Hằng gật đầu mai mỉa:

- Em biết vì sao anh khuyên em như vậy rồi?
- Anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi. Đừng nên níu kéo những gì vốn nó không phải là của mình. Em chỉ nhận chịu sự thất bại mà thôi.

Không kèm được tức giận, Mỹ Hằng hét to thêm:

- Anh mau đi đi! Đi nhanh!

Phong lảng lảng ra khỏi nhà mà không nói thêm lời nào. Mỹ Hằng gục đầu xuống bàn khóc nức nở:

- Nín đi con! Mẹ sẽ giúp con!

Ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa Mỹ Hằng than:

- Không thể như vậy được mẹ ạ! Vĩnh Nguyên là của con.

Bà vuốt ve:

- Được rồi, mẹ sẽ đi đây. Con ở nhà chờ tin của mẹ.

Mỹ Hằng lau nhanh nước mắt:

- Mẹ ơi! Liệu hai bác có còn chấp nhận con nữa không?

Bà Mỹ Lan mím môi:

- Mẹ sẽ nhất định thắng, con an tâm đi!

Nhưng người hiểu Vĩnh Nguyên nhiều nhất là Mỹ Hằng. Lòng anh ta như sắt đá khó mà lay chuyển được. Dù vậy, cô vẫn còn hy vọng ở hai bác. Hai người ấy nhất định sẽ ủng hộ cô.

Người ra mở cổng cho bà Mỹ Lan là dì Hai. Thấy bà, dì Hai cố gượng cười:

- Chào bà. Bà đến chơi không phải lúc rồi.

Bà Mỹ Lan ngạc nhiên:

- Sao thế?

- Ông bà chủ và cậu Hai đã đi dự tiệc cả rồi.

Bà Mỹ Lan cảm thấy mừng. Bà có thể tiếp cận hai mẹ con bà ta được rồi:

- Tôi muốn gặp Hoa Cúc.

Biết sẽ có chuyện xảy ra cho nên dì Hai nói:

- Bà Hoa Mai đi tái khám vẫn chưa về.

Chép miệng, bà Mỹ Lan nói:

- Xui xẻo vậy sao?

- Bà có vào nhà không ạ!

- Vào chứ. Tôi cố tình đến đây để nói chuyện mà.

Bất đắc dĩ dì Hai mới nói:

- Vậy mời bà vào nhà uống nước.

Bà Mỹ Lan theo chân dì Hai vào nhà. Bà cảm thấy hôm nay dì Hai có cử chỉ, thái độ cũng khác mọi khi:

- Chị không sao chứ chị Hai?

Dì Hai hiểu ý của bà nên mỉm cười nói:

- Đâu có gì. Bà uống nước đi?

Bà Mỹ Lan nhìn quanh căn nhà rồi nói:

- Hoa Cúc cũng không có ở nhà sao?

Dì Hai dù không muốn cũng phải đáp lời bà:

- Cô ấy xin nghỉ một hôm để đưa bà Mai đi tái khám.

- Vậy à!

Dì Hai đứng lên:

- Cảm phiền bà ngồi đây uống nước. Tôi phải xuống bếp một chút.

Bà Mỹ Lan lấy làm lạ:

- Cả nhà chủ đi dự tiệc, sao chị còn làm bếp?

- Thì phải rồi! Nhưng còn bà Hoa Mai và Hoa Cúc, họ cũng phải ăn chứ?

Bà Mỹ Lan mở to mắt nhìn dì Hai:

- Một người ở nhờ, một người ở đợ mà chị phục vụ chu đáo vậy sao?

Dì Hai cười hiền từ:

- Dù có làm gì đi nữa thì cũng là người một nhà rồi. Thì tôi cũng là người ở đợ vậy. Nhưng chúng tôi thương yêu giúp đỡ lẫn nhau đó là chuyện thường.

Bà Mỹ Lan mỉm cười mai mỉa:

- Vậy sao! Tôi tưởng...

- Bà tưởng gì?

- À không! Xem ra Hoa Cúc luôn được ông bà chủ thương yêu.

Sẵn dịp dì Hai nói một hơi:

- Tất nhiên rồi! Vì cô Hoa Cúc hiền lành, biết tôn trọng mọi người lại giúp ông chủ hoàn thành tốt chuyện phim gì đó.

- Hừ! Cô ấy tài giỏi vậy sao?

- Đó là thực tế, đâu ai có thể nghi ngờ được.

Bà Mỹ Lan nghiên răng:

- Và nó cũng có tài quyến rũ cậu Hai nhà này, đúng không?

Bà Hai biết mục đích của bà ta đến đây nên lắc đầu phản ứng:

- Làm gì có chuyện cô ấy quyến rũ cậu Hai. Có cậu Hai thương người ta đó. Nhưng Hoa Cúc đâu phải là người như bà nói, cô ấy một mực từ chối.

- Tại sao?

- Vì cô ấy biết cậu Hai đã có Mỹ Hằng rồi.

- Láo toét! Nó chỉ vờ khi trước mặt mọi người thôi.

Bà Hai lắc đầu:

- Làm gì có chuyện ấy? Hoa Cúc là người thật thà, đâu có gian dối đến như vậy.

Bà Mỹ Lan gật lên:

- Mẹ con nó cho bà bao nhiêu tiền mà bà luôn nói tốt cho nó như vậy?

Di Hai hơi chau mày:

- Vấn đề ở đây không phải là tiền bạc, mà là vì tôi biết sao nói vậy thôi?

Bà Mỹ Lan lại dịu giọng:

- Thật ra thì chị cũng biết tình cảm của Mỹ Hằng và Vĩnh Nguyên bấy lâu nay mà.

Bà Hai gật đầu:

- Tất nhiên là tôi biết rồi.

- Vậy chị cũng nên nói giúp cho cháu đi. Máy hôm nay nó buồn và khóc mãi. Người làm mẹ như tôi thật là khổ.

Di Hai nghe buồn cười trong lòng. Nhưng bà vẫn nói:

- Xin lỗi bà, chuyện tình cảm của cậu Hai tôi làm sao mà dám xen vào. Tôi thấy bà gặp nói thì hay hơn.

- Chị từ chối sao?

- Tôi thật tình không thể giúp được đâu. Cậu Hai là người hiểu biết, cậu ấy biết chuyện mình làm đúng hay sai.

- Vậy theo chị, nó làm vậy là đúng hay sai?

- Trong chuyện này thì tôi không rõ lắm.

Nghe tiếng chuông công, Di Hai lật đật đi ra:

- Chắc là mẹ con Hoa Cúc về.

Bà Mỹ Lan cũng đi theo. Thấy bà Hoa Cúc gật đầu chào:

- Con chào bà!

Dì Hai ngạc nhiên:

- Mẹ con đâu Hoa Cúc?

Hoa Cúc nhìn dì Hai:

- Mẹ con còn ở lại bệnh viện.

Dì Hai lo lắng:

- Sao vậy?

Hoa Cúc sợ bà lo nên nói:

- Không có gì đâu dì ạ. Mẹ con muốn gặp bác sĩ đã mở miễn phí để cảm ơn thôi.

Bà Mỹ Lan cao giọng mai mỉa:

- Trên đời này có người gặp may đến như vậy sao? À, có con gái đẹp thì mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi mà.

Dì Hai nhìn Hoa Cúc. Hoa Cúc cũng cảm thấy khó chịu. Nhưng cô vẫn cố kiềm chế:

- Người ta giúp, thọ ơn nhiều không trả ơn được cũng ái ngại lắm, bà ạ!

Bà Mỹ Lan cao giọng:

- Thì cô cứ trả ơn họ như đã trả ơn ông chủ này vậy. Mẹ con cô cũng một giuộc mà.

Hoa Cúc mím môi:

- Ý của bà là...

Hất mặt bà Mỹ Lan bảo:

- Tôi nói không đúng sao, cô đã mời chài qưo được cậu Hai nhà này chứ gì?

Mở to mắt nhìn bà, Hoa Cúc vẫn cố giữ bình tĩnh:

- Xin bà đừng nói thế! Chúng tôi ở đây chỉ vì chữ ân nghĩa mà thôi.

Bà Mỹ Lan đanh giọng:

- Cô đừng có già mồm nữa. Không thể chối cãi được việc của cô làm đâu.
- Tôi đã làm gì mà bà vội hằn học với tôi?
- Cướp người yêu của con gái tôi. Nó đang khổ sở, cô có biết điều đó hay không?

Hoa Cúc mở trừng mắt nhìn bà:

- Bà và Mỹ Hằng đã hiểu lầm rồi, giữa tôi và Vĩnh Nguyên không có gì cả.

Bà Mỹ Lan bật cười lớn:

- Cô nói tôi là đứa con nít hay sao? Cô không qua mắt được tôi đâu.

Hoa Cúc nói như van xin:

- Thật tình thì giữa tôi và Vĩnh Nguyên không có gì cả. Bà nên tin tôi chứ?

Bà Mỹ Lan trề môi:

- Tôi mà tin cô được sao?

Hoa Cúc thấy không cần phải nói thêm với bà làm gì nữa. Cô muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tin hay không là tùy bà. Tôi bận việc phải đi đây.

Hoa Cúc toan bước đi thì bà ta đưa tay ngăn lại:

- Cô không được đi!
- Sao cơ?
- Tôi muốn cô dứt khoát ngay tại đây!

Hoa Cúc trừng mắt nhìn bà:

- Tôi đã nói rõ rồi! Tôi không có dính gì đến chuyện này.

Bà nạt ngang:

- Cô im đi! Tôi nói cho cô biết cô còn lén phéng với Vĩnh Nguyên thì đừng có trách tôi.

Hoa Cúc bước vội đi, trong lòng rất tức giận về thái độ ngang ngược của bà ta.

Mở cửa phòng của Vĩnh Nguyên để dọn dẹp. Cô đứng chết lạng giây lâu khi nhìn thấy bức tranh vẽ một cô gái đứng giữa đồi hoa cúc. Có dòng chú thích “Người đẹp Hoa Cúc”. Anh ấy vẽ mình à? Lòng cô rạo rục không yên. Chẳng biết nên vui hay buồn...

Chẳng hiểu từ đâu Mỹ Hằng xông xộc đi vào:

- Ai cho phép cô vào đây?

Hoa Cúc đáp một cách rạch ròi:

- Tôi là Ôsin trong nhà này kia mà.

Mỹ Hằng cười nhạt:

- Làm Ôsin hay làm chủ.

- Điều này tôi đâu có hân hạnh.

- Hừm! Không có mà tự do vào phòng đàn ông thế này à?

- Chị nói thật khó nghe. Tôi là người ở nên phải quét dọn phòng của cậu chủ.

Bất chợt, Mỹ Hằng bắt gặp bức tranh, cô ta càng thêm tức:

- À, thì ra là thế! Lãng mạn thật. Hèn gì mà anh ấy không lạnh nhạt với tôi sao được.

Hoa Cúc lắc đầu:

- Chị đừng có hiểu lầm. Tôi...

Mỹ Hằng nạt ngang:

- Cô im đi! Không ai tin vào miệng lưỡi của cô đâu!

Hoa Cúc định nói gì đó, nhưng chưa kịp thốt thì Mỹ Hằng sấn tới định chụp lấy bức tranh xé cho hả giận. Hoa Cúc đã kịp chụp lấy:

- Chị không được làm thế!

Mỹ Hằng càng thêm tức:

- Tại sao chứ? Bức tranh này có liên quan gì đến cô?

Lắc đầu, Hoa Cúc nói:

- Không liên quan gì đến tôi. Nhưng tôi phải có trách nhiệm giữ tất cả mọi thứ trong phòng này.

Mỹ Hằng hást mặt:

- Nếu tôi vẫn muốn lấy nó đi thì sao?

Hoa Cúc cũng nói giọng cứng cõi:

- Nếu chị không muốn Vĩnh Nguyên càng lúc càng xa lánh chị thì chị đừng nên ấu trĩ nữa.

- Cô dạy đời tôi?

- Đó là một câu khuyên chân thành. Còn nếu như chị vẫn cứ muốn làm thì đó, chị cứ tự nhiên.

Hoa Cúc nói rồi bỏ ra khỏi phòng. Một mình ở lại Mỹ Hằng cũng không dám mó vào bất cứ một thứ gì trong phòng.

- Có lẽ là cô ấy nói đúng. Nhất định bằng mọi cách phải giữ Vĩnh Nguyên lại cho mình.

Nghĩ thế, cô mỉm cười rồi cũng bỏ ra ngoài. Thà rằng như thế một lần xem sao?